

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

29 Οκτωβρίου 2006
Κυριακή Ζ' Λουκά (Λουκ. 8, 41-56)

Ο Χριστός είναι ο ιατρός της ανθρώπινης υπάρξεως· και στην ψυχή και στο σώμα. Και στα δύο θαύματα του σημερινού Ευαγγελίου, δηλαδή τη θεραπεία της γυναικός με το μακροχρόνιο πρόβλημα και την ανάσταση του κοριτσιού, περιγράφεται η επέμβασή Του με την ιδιότητα την ιατρική.

Προσεγγίζοντας αυτήν την ιδιότητα του Χριστού, εισπράττουμε τα δύο βασικά προσόντα Του. Πρώτο την άπεριόριστη αγάπη Του, που ο άνθρωπος νοϋς δεν μπορεί να κατανοήσει. Γιατί ο Χριστός «μᾶς ἀγαπάει ὅσο δὲν τὸ βάζει ὁ νοϋς μας» και ενδιαφέρεται για μᾶς ὅσο δὲν τὸ ἔχουμε φανταστεῖ.

Ο Χριστός ως ἄνθρωπος ἔχει ἐμπειρία τοῦ πόνου και ἀντιμετώπισε καθημερινὰ τὴν ἀρρώστια. Καὶ ὡς Θεὸς «εἶναι ὁ ἐπίσημα ἐξουσιοδοτημένος με τὴν ἀποστολὴ νὰ μᾶς λυτρῶσει ἀπὸ τὸν πόνο». Νὰ μᾶς γιατρέψει ὡς ὁ μοναδικὸς ἰατρός. Ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία παίρνει τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου ὅτι «Αὐτὸς» δηλαδή ὁ Χριστός, «εἶναι θῦμα, πού με τὸ αἷμα Του ἐξιλεώνει τὸ Θεὸ γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας, ἀλλὰ και γιὰ τὶς ἀμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου...». Καὶ τὰ μετατρέπει σὲ ὕμνο δοξολογίας, πού ψάλλει καθημερινὰ στὸ Ναό. «Ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου· ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ αἴρων τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου».

Δεύτερον προσὸν τοῦ Χριστοῦ ὡς ἰατροῦ εἶναι ἡ δύναμη νὰ μπορεί νὰ κάνει τὰ πάντα. Ἔτσι, δὲν ὑπάρχει κάτι πού νὰ μὴν μπορεί και τίποτε δὲν στέκεται ἐμπόδιο στὴ δική Του δύναμη. Γιατὶ λειτουργεῖ ὡς Θεός, με ὅ,τι συνεπάγεται αὐτό, γι' αὐτὸ μπροστὰ στὴ θεϊκὴ βούληση τὰ πάντα ὑποχωροῦν και σβήνουν.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη και ἰδιαιτέρως στὸ βιβλίο τοῦ πολυάθλου Ἰώβ, ὁ Θεὸς παρουσιάζεται ὡς ὁ δυνατὸς πού μπορεί νὰ πράξει τὰ πάντα. Τίποτε δὲν ἀντιστέκεται στὴ δύναμή Του. «Γνωρίζω» λέγει τὸ κείμενο «ὅτι δύνασαι νὰ πράξεις τὰ πάντα και δὲν ὑπάρχει γιὰ Σένα τίποτε πού νὰ μὴν μπορείς νὰ τὸ κάνεις...».

Μὲ τὰ δύο αὐτὰ προσόντα, τοῦ ἰατροῦ πού ἀγαπάει και τοῦ ἰατροῦ πού μπορεί νὰ κάνει τὰ πάντα, ὁ Χριστὸς πορεύεται στὴν ἐγκόσμια ζωὴ Του. Ὅ,τι και ἂν κάνει, ἐκφράζει ὄχι μόνο τὴν παντοδυναμία Του, μὰ κυρίως τὴν ἀγάπη Του. «Μᾶς ἀγαπάει κι ἐπειδὴ μᾶς ἀγαπάει, γι'

αὐτὸ δείχνει τὴ δύναμή Του στὸν κόσμο».

Ἄρα λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἔρχεται ὡς ὁ ἰατρὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας. Αὐτὸς δὲ «δὲν κάνει διαγνώσεις, δὲν γράφει συνταγές, δὲν ὀρίζει θεραπείες». Κάνει κάτι πολὺ σπουδαιότερο καὶ ὠφελιμότερο· δίδει στὸν ἄρρωστο τὴ δική Του δύναμη. Τὸν ἑαυτὸν Του! Τὸ καταγράφει ἄλλωστε στὸ Εὐαγγέλιό του ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς στὴ θεραπεία τῆς αἰμορροούσης γυναικός. Νὰ τι λέγει, ἀναφέροντας τὰ ἴδια λόγια τοῦ Χριστοῦ: «Ἐγὼ κατάλαβα πὼς βγήκε δύναμη ἀπὸ πάνω μου!».

Εἶναι συγκλονιστικὸ τὸ γεγονὸς πὼς ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς γίνεται ὁ ἰατρὸς γιὰ τὶς ψυχές καὶ τὰ σώματά μας. Καὶ ἀκόμη περισσότερο, γίνεται ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς μας. Ἀπὸ τὴ δική Του ζωὴ παίρνουμε τὶς ἀναγκαῖες δυνάμεις καὶ τὰ ἀπαραίτητα στηρίγματα, γιὰ νὰ οἰκοδομήσουμε τὴ δική μας.

Ὁ Χριστὸς πρὸ πάντων γνωρίζει ἄριστα πὼς στὸν ἄνθρωπο κεντρικότερο καὶ καθοριστικὸ ρόλο παίζει ὁ ψυχικὸς κόσμος του. Γι' αὐτὸ πάντα ἀπευθύνεται σ' αὐτὸν καὶ κατοπινὸ στὸ σῶμα. Δίδει πρῶτα τὴν γιαιτρεία στὴν ἄρρωστη ψυχὴ καὶ ὕστερα στὸ ἄρρωστο σῶμα.

Ἡ ψυχὴ λοιπὸν ποὺ κινεῖ τὸ σῶμα καὶ τὸ καθοδηγεῖ, πρέπει νὰ στέκει ζωντανὴ καὶ ὑγιής. Ἐὰν εἶναι ἄρρωστη ἢ πεθαμένη, τότε καὶ τὸ σῶμα θὰ εἶναι τὸ ἴδιο. Μπορεῖ τὸ σῶμα νὰ φαίνεται ὑγιὲς καὶ ζωντανό, νὰ τρώει, νὰ πίνει, νὰ κινεῖται, μὰ στὴν οὐσία συμβαίνει τὸ ἀντίθετο, ἀφοῦ ἡ ψυχὴ εἶναι ἄρρωστη ἢ νεκρή.

Ποιὸς θὰ παράσχει τὴ ζωὴ καὶ θὰ κάνει ὑγιὴ τὴν ψυχὴ; Μὰ «ὁ Χριστὸς ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάσταση». Κι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχνοῦμε. Ἔτσι δὲν παρατᾶμε τὴν ψυχὴ μας σὲ κακὴ κατάσταση· δὲν θ' ἀφήνουμε νὰ φεύγει ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωὴ ἄρρωστη ἢ νεκρή. Γιατί τότε δὲν θὰ προσδοκοῦμε «Ἀνάστασιν ζωῆς» ἀλλὰ «Ἀνάστασιν κρίσεως».

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὅταν εἴμαστε ἄρρωστοι, φυσικὰ θὰ ἀπευθυνθοῦμε στὸν ἰατρό, στὴν ἐπιστήμη. Ἀλλ' ὅμως μὴν ξεχνοῦμε πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ ζητοῦμε τὴ δύναμη καὶ τὴν χάρι τοῦ μεγάλου μας ἰατροῦ, τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ δικός μας ἰατρός, ποὺ μᾶς ἀγαπάει καὶ δίνει τὴ δική Του δύναμη γιὰ τὴ δική μας ἐνδυνάμωση καὶ γιαιτρεία. Καὶ τὴν ὥρα τοῦ πόνου, τῆς ἀρρώστιας, ἡ δική Του παρουσία εἶναι καθοριστικὴ. Αὐτὸ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἀμφισβητήσει.

Ἄν λοιπὸν ἄρρωστήσουμε, ἔχουμε τὸν Χριστό. Ἄν μᾶς βρεῖ ὁ θάνατος καὶ φεύγουμε γιὰ τὴν αἰωνιότητα, «ἔχουμε ζωὴν καὶ τὸν Χριστό». Ἄν φοβόμαστε τὶς σωματικὲς ἀρρώστιες, καλύτερα νὰ φροντίζουμε, ὥστε νὰ μὴν ἄρρωστήσουμε τὴν ψυχὴ μας. Μὴν πεθάνει καὶ νεκρωθεῖ!

Καὶ τέλος ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα μας ν' ἀναχωρήσουμε ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον, νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι μὲ μετάνοια καὶ κάθαρση ἐσωτερικὴ γιὰ «νὰ ἔναι ἡ ψυχὴ μας ζωντανή». Γιατὶ τελικὰ ὅλοι μας ἐπιθυμοῦμε ἐκεῖ πὸς θὰ πᾶμε, νὰ βροῦμε ἀνάπαυση καὶ νὰ περιμένουμε Ἀνάσταση καὶ Ζωή.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]